

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119286633
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6119286633.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava - Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, adresa na doručenie - Remedium Legal, s r.o. Pajštúnska 5, Bratislava (10pP/2/2021) proti žalovanému H. I., narodenému dňa XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, o zaplatenie 1 434,12 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 17. februára 2020, č. k. 6Csp/148/2019-106 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.434,12 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne: zo sumy 195,16 eur od 17.02.2017 do 27.03.2017, zo sumy 319,52 eur od 28.03.2017 do 24.04.2017, zo sumy 321,70 eur od 25.04.2017 do 29.06.2017, zo sumy 588,24 eur od 30.06.2017 do 15.07.2017, zo sumy 710,42 eur od 16.07.2017 do 15.08.2017, zo sumy 832,60 eur od 16.08.2017 do 15.09.2017, zo sumy 954,78 eur od 16.09.2017 do 15.10.2017, zo sumy 1076,96 eur od 16.10.2017 do 15.11.2017, zo sumy 1199,14 eur od 16.11.2017 do 15.12.2017, zo sumy 1321,32 eur od 16.12.2017 do 15.01.2018, zo sumy 1434,12 eur od 16.01.2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.), o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 96,56% (výrok III.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu spoločnosť Home Credit Slovakia a.s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 24.09.2014 úverovú zmluvu, na podklade ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 5.000,- eur. V zmluve sa nenachádza údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Jej predmetom je úver s úverovou sadzbou 23,68% ročne a žalovaný sa na jej podklade zaviazal vrátiť poskytnutú sumu 5.000,- eur v 84 mesačných splátkach po 122,18 eur. Priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov v čase uzavretia zmluvy bola podľa údajov v nej 16,81%. V Hlave 7 § 3 Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., ktoré sú súčasťou zmluvy, sa nachádza dohoda o možnosti predčasného zosplatenia úveru v prípade v prípade omeškania s platením aspoň dvoch splátok alebo jednej splátky dlhšie ako tri mesiace. Pôvodný veriteľ ešte pred postúpením pohľadávky, dňa 31.10.2016, písomne vyzval žalovaného na zaplatenie celého dluhu zo zmluvy o úvere, ktorý vyčíslil na 4.908,05 eur, a to z dôvodu, že pristúpil k zosplateniu celého úveru z dôvodu omeškania žalovaného so splácaním. Výzvu mu odoslal poštou dňa 03.11.2016. (č.l. 17). Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.02.2017 vrátane prílohy k nej vyplýva, že pôvodný veriteľ pohľadávku proti žalovanému zo zmluvy o úvere postúpil na súčasného žalobcu

ako postupníka. Oznámenie o postúpení pohľadávky pôvodný veriteľ vyhotovil dňa 17.02.2017 (č.l. 18). Žalovaný úver čerpal dňa 24.09.2014 vo výške 5.000,- eur a splácal ho v dvadsiatich troch splátkach v rôznych výškach, pričom prvá splátka bola zaplatená 28.10.2014 a posledná (pred zosplatením) 23.01.2017. Spolu jednotlivými splátkami zaplatil sumu 2.973,70 eur (č.l. 19).

3. Na podklade vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca v konaní preukázal, že je právnym nástupcom pôvodného veriteľa Home Credit Slovakia a.s., pričom veriteľom sa stal podľa § 524 ods. 1 OZ v dôsledku postúpenia pohľadávky. Pôvodný veriteľ ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ uzavreli dňa 24.09.2014 zmluvu, ktorá je z dôvodu povahy jej účastníkov zmluvou spotrebiteľskou, zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pretože jej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi. Zmluvu posúdil ako platnú, nakoľko je zrejmé, ktoré subjekty ju uzavreli (dodávateľ a spotrebiteľ), aká bola ich vôľa (dočasne za odplatu poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky), zmluva je celkom určitá a zrozumiteľná a z ničoho nevyplýva, že by nezodpovedala skutočnej vôli zmluvných strán, neprieči sa dobrým mravom. Zároveň predmet zmluvy nie je zákonom zakázaný a obsah a účel zmluvy neodporujú zákonu ani ho neobchádzajú. Zmluva však neobsahuje všetky náležitosti vyžadované ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z., keď neobsahuje určité a zrozumiteľné uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá skutočnosť má za následok vznik nevyrátiteľnej domnienky, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom k tomu, že žalobca sa nedomáha iného plnenia zo zmluvy ako vrátenia nezaplatenej istiny, nemá posúdenie úveru ako bezúročného a bezpoplatkového v tomto spore žiaden právny význam. Na podklade zmluvy bola žalovanému poskytnutá suma 5 000 eur, ktorú mal vrátiť v mesačných splátkach po 122,18 eur, so splatnosťou prvej splátky posledný deň v kalendárnom mesiaci po poskytnutí úveru a ďalších splátok k 15. dňu v kalendárnom mesiaci. Ak by boli všetky splátky započítavané na istinu (keďže je úver bezúročný a bez poplatkov), celý úver by bol splatený v 41 splátkach, pričom výška poslednej splátky by bola 112,80 eur (40 x 122,18 eur + 112,80 eur = 5.000,- eur) a posledná splátka by bola splatná 15.02.2008. V čase rozhodovania súdu je teda splatný už celý dlh na istine z poskytnutého úveru. Žalovaný zaplatil sumu 2.973,70 eur do zosplatenia a sumu 340,- eur po zosplatení, čo je spolu 3.313,70 eur. Zo žaloby však vyplýva, že žalobca odpočítal od istiny až sumu 3 565,88 eur, teda na prospech žalovaného viac, ako vyplynulo z vykonaných dôkazov. Preto súd prvej inštancie žalobcovi priznal proti žalovanému z titulu nesplatenej istiny úveru sumu 1.434,12 eur (5.000,- eur - 3.565,88 eur). Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že došlo k predčasnemu zosplateniu úveru, nakoľko nebolo preukázané dodržanie formálneho postupu podľa § 53 ods. 9 OZ., preto je dlh splatný v pôvodne dohodnutých splátkach splatných (okrem prvej splátky) k 15. dňu v mesiaci, až do 15.02.2018.

4. Žalobca uplatňuje úrok z omeškania od 14.02.2017. Týmto určením rozsahu uplatnenia úroku z omeškania je súd v súlade s § 216 CSP viazaný, za skoršie obdobie priznať úrok z omeškania nemôže. Ku dňu 14.02.2017 bola výška záväzku žalovaného 3 421,04 eur, z čoho uhradil do 14.02.2017 spolu 3 225,88 eur. Rozdiel je vo výške 195,16 eur, čo je prvý zo základov pre výpočet úroku z omeškania. K tomuto základu je potrebné pripočítať všetky splátky, ktorých splatnosť nastala po tomto dátume a odpočítať od neho všetky zaplatené platby žalovaného. Súd pripočítajúc vždy k 15. dňu v tom-ktorom mesiaci k základu pre výpočet úroku z omeškania ďalšiu splátku po 122,18 eur a odpočítajúc ku dňu zaplatenia splátky zaplatené 27.03.2017 vo výške 120,- eur, dňa 24.04.2017 vo výške 120,- eur a dňa 29.06.2017 vo výške 100,- eur dospel k záveru, že žalobcovi patrí úrok z omeškania v zákonnej výške 5% ročne (podľa § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z.) zo sumy 195,16 eur od 17.02.2017 do 27.03.2017, zo sumy 319,52 eur od 28.03.2017 do 24.04.2017, zo sumy 321,70 eur od 25.04.2017 do 29.06.2017, zo sumy 588,24 eur od 30.06.2017 do 15.07.2017, zo sumy 710,42 eur od 16.07.2017 do 15.08.2017, zo sumy 832,60 eur od 16.08.2017 do 15.09.2017, zo sumy 954,78 eur od 16.09.2017 do 15.10.2017, zo sumy 1076,96 eur od 16.10.2017 do 15.11.2017, zo sumy 1199,14 eur od 16.11.2017 do 15.12.2017, zo sumy 1321,32 eur od 16.12.2017 do 15.01.2018, zo sumy 1434,12 eur od 16.01.2018 do zaplatenia. So zaplatením celej uplatnenej sumy je s prihliadnutím na posúdenú neplatnosť zosplatenia úveru žalovaný v omeškaní až od 16.01.2018. Od tohto dátumu je teda povinný platiť úrok z omeškania až do zaplatenia dlžnej istiny. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Rozhodol tak v časti uplatneného úroku z omeškania, a to z dôvodu, že žalovaný nebol v omeškaní so zaplatením sumy 1 774,12 eur od 14.02.2017 a so zaplatením celého uplatneného nároku od 30.06.2017. V omeškaní bol len čo do zaplatenia jednotlivých splátok, a to s prihliadnutím na čiastkové platby zaplatené 27.03.2017, 24.04.2017 a 29.06.2017.

5. K tvrdeniam žalovaného súd prvej inštancie uviedol, že nie je zrejmé, v čom vidí žalovaný nerovnosť a nevyváženosť účastníkov zmluvného vzťahu. Skutočnosť, že zmluvu musel podpísať ako celok vyplýva z jej povahy, keďže ide o typovú, formulárovú spotrebiteľskú zmluvu. Na druhej strane, z ničoho nevyplýva, že by mal v čase uzatvárania zmluvy k niektorej z jej častí výhrady, že by zmluvu nepodpísal dobrovoľne, bez nátlaku. Je celkom bežné, že veritelia - dodávatelia vopred pripravujú zmluvné formuláre, vyžaduje si to totiž obchodná prax. Ak dodávateľ uzatvára veľké množstvo obdobných zmlúv s veľkým množstvom spotrebiteľov, nemožno očakávať, že každá jedna zmluva bude pripravená individuálne. Skutočnosť, že je zmluva formulárová, však v žiadnom prípade nemá vplyv na posúdenie jej platnosti. Tvrdenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov je správne, avšak táto skutočnosť nie je právne podstatná (žalobca si neuplatňuje zaplatenie úrokov ani poplatkov). Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru nemožno stotožňovať s neplatnosťou zmluvy. Použitie nekalých obchodných praktík nevyplýva zo žiadneho z predložených dôkazov. Nie je zrejmé, o akých dôsledkoch vyplývajúcich z ustanovení zmluvy mal veriteľ žalovaného osobitne informovať, nakoľko každému priemernému spotrebiteľovi musí byť zrejmé, ak uzatvára zmluvu označenú ako „úverová zmluva“, že na jej podklade mu budú poskytnuté peniaze, ktoré bude musieť v dohodnutej dobe, spravidla v dohodnutých splátkach, vrátiť. Podstata tohto sporu spočíva práve v tom, že žalovaný poskytnuté peniaze nevrátil a žalobca sa domáha len vrátenia poskytnutej istiny. Neprijateľné podmienky a vady zmluvy, ktoré žalovaný popisuje, vôbec z predloženej zmluvy nevyplývajú. Splácanie úveru bolo dojednané určite a zrozumiteľne, a to tak čo do výšky splátok (122,18 eur) ako aj čo do ich splatnosti (okrem prvej splátky vždy k 15. dňu v mesiaci). Nerozdelenie splátok na jednotlivé súčasti (istinu a ostatné časti) nespôsobuje nezrozumiteľnosť zmluvy, nie je dokonca ani dôvodom na posúdenie úveru ako bezúročný a bez poplatkov (s prihliadnutím na závery vyplývajúce z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015). Čo sa týka argumentácie o neurčitosti a nezrozumiteľnosti zmluvnej pokuty, nezákonného zabezpečenia, neurčitých sankcií a realizácie zabezpečenia, v tejto časti sú tvrdenia žalobcu úplne bez významu, nakoľko žiadne z uvedených inštitútov žalobcom v spore uplatnené neboli. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by bol úver poskytnutý žalovanému za neprímeranú cenu, naviac úver je v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti vo vzťahu k žalovanému úplne bezplatný. Takisto z ničoho nevyplýva, že by mala byť využitá tieseň žalovaného, jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť alebo rozrušenie. Ide len o všeobecné tvrdenia žalovaného, ktoré nie sú nijako konkretizované a ktoré nemajú ani žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. K odkazom žalovaného na právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie súd prvej inštancie uviedol, že súčasťou práva na súdnu ochranu nie je právo na úspech v spore. Tvrdenie žalovaného, že žalobca respektíve jeho právny predchodca nezapočítali na plnenie z úveru všetky ním zaplatené splátky sa po vykonanom dokazovaní nepreukázalo. Všetky platby, ktoré žalovaný preukázal, a ktoré sa týkali splácania úveru na podklade zmluvy, ktorú žalobca pripojil k žalobe, boli žalobcom v žalobe zohľadnené. Súčasťou prehľadu započítaných splátok sú aj tie, ktoré boli uhrádzané šekom. Námietku premlčania uplatneného nároku súd prvej inštancie posúdil ako nedôvodnú, nakoľko žalobcom uplatnené plnenie nie je plnením z bezdôvodného obohatenia, ale plnením zo zmluvy. Preto nie je dôvod aplikovať ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka ale premlčanie v posudzovanom právnom vzťahu je potrebné posudzovať podľa ustanovenia § 103 OZ a dĺžku premlčacej doby podľa § 101 OZ. Premlčacia doba plynula vo vzťahu ku každej jednotlivej splátke osobitne. Premlčané by teda mohli byť len tie splátky, ktorých splatnosť nastala pred 03.05.2016 (tri roky pred podaním žaloby). Od 15.05.2016 do konečnej splatnosti istiny v dohodnutých splátkach je splatných 22 splátok, z toho 21 plných splátok po 122,18 eur a jedna splátka do výšky 112,80 eur. Spolu ide o sumu 2 678,58 eur. V tomto rozsahu teda uplatnený nárok premlčaný nie je. Žalobca si pritom uplatňuje len zaplatenie sumy 1 434,12 eur, pričom táto je nižšia ako súčet nepremlčaných splátok, ktorých splatnosť nenastala skôr ako tri roky pred podaním žaloby. Námietky žalovaného, že nebolo preukázané postúpenie pohľadávky a tým aktívna vecná legitímácia žalobcu súd posúdil tak, že toto tvrdenie je v rozpore s vykonanými dôkazmi. Žalobca svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal predložením zmluvy o postúpení pohľadávok. Skutočnosť, že nepreukázal doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky nie je právne podstatná. Účinky postúpenia totiž nastávajú už účinnosťou písomnej zmluvy o postúpení, nie až oznámením postúpenia dlžníkovi. Aj ak by dlžník o postúpení nevedel, neznamená to, že jeho dlh zaniká, ani že k postúpeniu nedošlo. Jediným dôsledkom vo vzťahu k dlžníkovi je, že sa môže účinne zbaviť dlhu plnením pôvodnému veriteľovi (postupcovi). Ani nepresnosť v uvedení RPMN nie je právne podstatná. Jednak súd úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov, ale najmä žalobca sa nedomáha žiadneho plnenia nad rámec nesplatennej istiny.

6. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný v celom rozsahu a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie

konanie a nové rozhodnutie. Citoval ust. § 365 a § 366 CSP a tvrdil, že rozsudkom bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, bol neúplne zistený skutkový stav veci, súd sa nevysporiadal s jeho námietkami dostatočne a všetky neodôvodnil, čo je v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom odklon nie je zdôvodnený. Citoval čl. 47 Charty základných práv EÚ, rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 79/02, sp. zn. I. ÚS 407/2010, IV. ÚS 77/02, I. ÚS 402/08 a ďalšie rozhodnutia Ústavného súdu, z ktorých citoval. Vytýkal súdu, že posúdil zmluvu v bode 15, že je v poriadku, pričom zmluva obsahuje nesprávne údaje, a to ročnú RPMN vo výške 23,68 %, ktorá v skutočnosti je 26,35 %, pričom tieto údaje v zmluve musia byť presne uvedené. Pokiaľ nie sú tieto údaje uvedené v zmysle § 9 ods. 4 zákona 129/2010, považuje sa úver za bezúročný a bez poplatkov. Mal za to, že v zmluve je síce uvedená RPMN, avšak z jej obsahu nie je zrejmé, z akých skutočností a predpokladov žalobca pri výpočte RPMN vychádzal a v takomto prípade sa jedná o neplatné zmluvné dojednanie pre jeho neurčitost', čo znamená, že zmluva neobsahuje jednu z podstatných náležitostí, preto sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11C/80/2018, z ktorého citoval a konštatoval, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Vytýkal súdu prvej inštancie, že v rozsudku nenapísal ani kúsok jeho obhajoby, ktorú poslal spolu s ospravedlnením dňa 06.02.2020. Súd sa nesprávne stotožnil s aktívnou legitimáciou žalobcu, keď podľa názoru súdu postačí, ak postupca s postupníkom uzatvorí zmluvu o postúpení, čo nie je pravda. Nestačí priložiť len zmluvu o postúpení pohľadávky a oznámenie o postúpení pohľadávky, ale treba doložiť doklad - doručenkou s podpisom z pošty. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa a Krajského súdu v Banskej Bystrici. Nesprávne sa súd zaoberal námietkou premlčania, nakoľko žalobca žalobu podal po trojročnej premlčacej lehote. Na náhradu trov poukazuje na dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP pre nepriznanie trov žalovanému kvôli zlej finančnej situácii.

7. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase podpísania zmluvy. Žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 5.000,- eur, ktorý sa zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 122,18 eur v počte 84 splátok s tým, že úroková sadzba je vo výške 23,68 % ročne, ročná percentuálna miera nákladov je vo výške 26,70 % a priemerná RPMN vo výške 16,81 %. Uviedol výpočet RPMN s tým, že údaj o jeho výške je v zmluve uvedený správne. Citoval ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a uviedol, že žalovaný bol jeho právnym predchodcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou označenou ako upozornenie pred zahájením vymáhania celého úveru zo dňa 07.10.2016 ako i výzvou označenou ako výzva k splateniu celého úveru zo dňa 31.10.2016, ku ktorej pripojil kópiu podacieho hárku, ktorý preukazuje odoslanie tejto výzvy. Nesporne tak bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany jeho právneho predchodcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Odo/442/2003 a uviedol, že v tomto prípade sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti obsahujúcej právny úkon. Účinnosť adresovaného právneho úkonu v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle dôjde adresátovi, t.j. do sféry jeho dispozície a už týmto okamihom začína úkon pôsobiť voči druhej strane. Rozumie sa tým objektívna možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Poukázal na skutočnosť, že predložil oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, čo bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitimáciu v konaní. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/01, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/387/2015, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/564/2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/133/2013. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uviedol, že jeho právny predchodca využil svoje právo zosplatiť pohľadávku a podaním zo dňa 31.10.2016 upozornil žalovaného, že si toto právo uplatňuje a vyzval ho, aby v lehote 15 dní dobrovoľne pohľadávku uhradil. Následne v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre nesplnenie splátky, ktorá využitiu tohto práva predchádzala po dobu troch mesiacov úver zosplatiť. V konaní bolo preukázané, že zosplatenie úveru zo strany postupcu, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru stali splatné do budúcnosti, sa stali splatnými. K námietke premlčania citoval ust. § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka a uviedol, že žalovaný riadne a včas neplnil, preto veriteľ vyhlásil podaním zo dňa 31.10.2016 mimoriadnu splatnosť úveru, všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva teda mohla uplynúť najskôr 01.11.2019, pričom žaloba bola podaná dňa 03.05.2019 a nemohlo dôjsť k premlčaniu pohľadávky.

8. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že s ním nesúhlasí, pričom poukázal na to, že ročná RPMN je vyššia ako namietal, keď RPMN 26,70 % a v zmluve je uvedené 23,68 %, pre ktorý údaj o ročnej RPMN sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ročná úroková sadzba vo výške 26,70 % je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko dvojnásobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka úkon neplatný. Pre nesprávne uvedenú RPMN je úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. V zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a nie je uvedený presný dátum ukončenia úveru, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na rozhodnutia všetkých krajských súdov, ktoré citoval. Uplatnil námietku premlčania podľa § 107 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že 31.10.2016 sa právny predchodca žalobcu dozvedel, že sa žalovaný obohatil a úver mu zosplatnil, 01.11.2016, začala bežať premlčacia lehota a skončila dňa 01.11.2018. Úver je premlčaný, nakoľko žalobca podal žalobu dňa 03.05.2019. Domáhal sa aplikácie § 257 CSP v súvislosti s trovami konania.

9. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že námietky žalovaného je možné zhrnúť ako námietku absencie termínu konečnej splatnosti, absenciu rozlíšenia splátky na istinu, úrok a poplatky, nesprávne uvedenú RPMN, rozpor výšky dojednanej ročnej úrokovej sadzby s dobrými mravmi. Zo zmatečného podania žalovaného ďalšie námietky nie je schopný zistiť. Ku všetkým týmto námietkam sa už vyjadril vo svojich predchádzajúcich podaniach a trvá na nich. Pre úplnosť uviedol, že v tomto súdnom konaní uplatňuje výlučne rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a vykonanými úhradami žalovaného. Preto i v prípade, že by súd dospel k záveru, že poskytnutý úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. považovať za bezúročný a bez poplatkov na výšku uplatneného finančného plnenia nemá táto skutočnosť žiaden vplyv. Pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania s poukazom na ust. § 107 Občianskeho zákonníka, ktorý pojednáva o premlčaní plnenia bezdôvodného obohatenia uviedol, že jeho nárok vyplýva zo zmluvy o úvere, ktorý nie je možné považovať za bezdôvodné obohatenie, nakoľko zmluva o úvere bola uzavretá platne. Žalovaný napokon vo svojom vyjadrení ani túto skutočnosť netvrdí. Skutočnosť, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre absenciu povinných náležitostí nie je dôvodom neplatnosti zmluvy o úvere ako takej, spôsobuje výlučne to, že veriteľ nemá od dlžníka právo žiadať poplatky a úroky z úveru. Naďalej mu však patrí právo na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov, pričom toto právo sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce odvolacie námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil pre svoje rozhodnutie významné dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli, zaoberal sa dôsledne vznesenou námietkou premlčania, na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalovaného uvedené v podanom odvolaní, sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie sa s nimi dostatočne vysporiadal, preto nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli žalovaným tvrdené, ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dodáva nasledovné:

12. Zásadnou odvolacou námietkou žalovaného bola námietka absencie aktívnej legitímácie žalobcu v danom spore z dôvodu, že nebolo nepreukázané doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky z pôvodného veriteľa spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. na žalobcu.

13. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi procesné právo uplatňovať si ten-ktorý hmotnoprávny nárok. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu), alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho

konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009). V spore o plnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo. Z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

14. Odvolací súd však považuje za významné zdôrazniť, že žalovaný podaným odvolaním nenamietala neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi žalobcom ako postupníkom a jeho právnym predchodcom (Home Credit Slovakia a.s.) ako postupcom zo dňa 13.02.2017, namietala absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že mu nebolo postupcom oznámené postúpenie pohľadávky , ktorá je predmetom tohto konania.

15. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

16. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

17. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva povinnosť postupcu - pôvodného veriteľa bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi, že došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorú povinnosť postupca plnil oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 17.02.2017. Právne účinky postúpenia voči dlžníkovi nastanú však až okamihom, keď bol dlžník upovedomený o postúpení pohľadávky. Zákon neupravuje ani formu, ani obsah tohto oznámenia, preto stačí, ak mu postúpenie pohľadávky oznámi i ústne. Pokiaľ postupca dlžníkovi postúpenie pohľadávky neoznámi alebo mu to postupník nepreukáže, dlžník môže svoj dlh splatiť postupcovi a dosiahnuť tak zánik záväzku (§ 559 Občianskeho zákonníka). Postupca je povinný takéto plnenie prijať, inak by sa dostal do omeškania. Po prijatí plnenia je pôvodný veriteľ povinný vydať ho novému veriteľovi, postupníkovi.

18. Z uvedeného bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že povinnosť oznámiť postúpenie pohľadávky v danej veci mal právny predchodca žalobcu Home Credit Slovakia a.s. Pokiaľ postupca svoju povinnosť splní, bez ďalšieho je daná aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Pokiaľ postupca svoju povinnosť nespĺní, uvedené má za následok, že dlžník môže plniť pôvodnému veriteľovi.

19. Odvolací súd konštatuje , že žalobca spolu so žalobou predložil súdu (okrem iných listinných dôkazov) Zmluvu o postúpení pohľadávok uzavretej medzi žalobcom ako postupníkom a jeho právnym predchodcom (Home Credit Slovakia a.s.) ako postupcom zo dňa 13.02.2017 a Oznámenie právneho predchodcu žalobcu Home Credit Slovakia a.s. o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka adresovaného žalovanému (č. l. 18 spisu), ktoré bolo doručované obyčajnou poštou. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému boli spolu so žalobou a platobným rozkazom doručené všetky prílohy predložené žalobcom, vrátane oznámenia o postúpení pohľadávky, ktoré žalovaný prevzal dňa 03.06.2019 (č. l. 25-26 spisu).

20. Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

21. Z uvedeného bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že žalovanému pred vyhlásením rozsudku súdu prvej inštancie (najneskôr dňa 03.06.2019) bolo doručené Oznámenie právneho predchodcu žalobcu o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 17.02.2017, čím je daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto súdnom konaní. Odvolacia námietka žalovaného z tohto dôvodu nebola dôvodná v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ani v čase rozhodovania odvolacieho súdu.

22. Odvolací súd konštatuje, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách na danú vec nedopadá, nakoľko právny predchodca žalobcu nebol bankou v zmysle citovaného zákona .

23. Pokiaľ žalovaný poukazoval na nesprávne uvedenú ročnú RPMN a dôvodil, že z tohto dôvodu je poskytnutý úver zo strany právneho predchodcu žalobcu bezúročný a bez poplatkov, odvolací poukazuje

na bod 39 a bod 60 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 9 ods. 2 písm. f) považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Uvedená odvolacia námietka bola nedôvodná.

24. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z, § 497, § 504 Obchodného zákonníka, § 37 ods. 1, 2, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 6, 9, § 54 ods. 1, 2, § 101, § 103, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1a, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z, s ktorým právnym posúdením sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje, že odvolacia námietka spočívajúca v nesprávnom právnom posúdení v danej veci vznesená odvolateľom, vrátane nesprávneho právneho posúdenia námietky premlčania, nie je dôvodná. Konkrétne tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení danej veci v odvolaní žalovaného absentujú.

25. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo veci samej (žalovaný výslovne namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu) potvrdil.

26. Žalovaný sa domáhal v súvislosti s rozhodnutím o trovách konania aplikácie ust. § 257 CSP kvôli svojej zlej finančnej situácii.

27. Súd prvej inštancie v danej veci pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 96,56 % (po odpočítaní jeho čiastočného neúspechu).

28. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním, alebo bránením práva.

29. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí .

31. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

33. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci a zásadou zodpovednosti zavinenia na zastavení konania. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane, resp. strane, ktorá zastavenie konania nezavinila priznať náhradu trov konania, resp. neuložiť povinnosť neúspešnej strane, či strane, ktorá procesne zavinila zastavenie konania nahradiť trovy konania protistrane. Môže tak urobiť podľa § 257 CSP. Ide o ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane, resp. strane, ktorá procesne zastavenie konania nezavinila. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Toto ustanovenie nie je možné vykladať tak, že naň možno prihliadnúť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.01.2010, sp. zn. 2MCdo/17/2009). Podľa dôvodovej správy k § 257 CSP je potrebné vykladať dôvody hodné osobitného zreteľa prísne reštriktívne.

34. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje vždy kumulatívne spojenie dvoch podmienok, a to: a) dôvodov hodných osobitného zreteľa a

b) výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať predovšetkým v povahe a okolnostiach sporu, pričom súd musí brať do úvahy aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu ich nároku na súde a ich postoj v konaní, v podiele oboch strán na vzniku a priebehu sporu, ale aj sociálne dôvody.

35. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, možno existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa opodstatnene vedúcu k aplikácii ust. § 257 CSP vzhľadnú jednak v osobných, majetkových a zárobkových pomeroch (sociálny aspekt) a jednak v okolnostiach sporu. Citované ustanovenie však neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami sporu. Slúži výlučne na odstránenie neprimeranej tvrdosti a na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a predovšetkým jeho výsledok.

36. Žalovaný požadoval aplikáciu ust. § 257 CSP z dôvodu svojej zlej finančnej situácie. Žiadne tvrdenia ani listinné dôkazy o svojej nepriaznivej finančnej situácii súdu neoznačil ani nepredložil.

37. Vzhľadom na uvedené môže odvolací súd len konštatovať, že po preskúmaní podmienok pre aplikáciu ust. § 257 CSP, nevzhliadol (nemal v čase svojho rozhodovania osvedčené) žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti vyznievajúce v prospech žalovaného, ktoré by umožňovali aplikáciu cit. zákonného ustanovenia.

38. Z týchto dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie i vo výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správny. Súčasne dodáva, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník! 262 ods. 2 CSP).

39. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

40. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).